

Brugen af Kirkerne, om hvem der har Nøglen til Kirken og kan lukke den op og i, har længe staaet paa Dagsordenen og har ligeledes været under Forhandling i den saa meget omtalte Kirkekommission. Trangen til at gjøre en mere jævnlig Brug af Kirkebygningerne har været tilstede ikke alene hos de Præster, som have været ansatte ved Kirkerne, idet man har antaget, at vedkommende Præst ikke engang havde Lov til at holde en Prædiken paa Sognedage i den Kirke, hvorved han er ansat, men ogsaa hos enkelte andre Præster, idet man har ønsket, at en anden i Folkekirken ansat Præst kunde faa Tilladelse til at benytte Kirken paa Sognedage og der holde Gudstjeneste. En lignende Trang har været tilstede hos Flertallet af Menighederne, idet disse paa mange Steder have været saaledes stillede, at Præsten enten formeddelt Alder eller af andre Aarsager ikke har kunnet tilfredsstille dem, og deres Medlemmer have derfor søgt hen til andre Kirker, saaledes at man tidt og ofte har kunnet overvære Gudstjenester, hvorved ikke engang 4 Medlemmer vare tilstede. Medens Forholdet har været saaledes paa nogle Steder, har der paa andre Steder, især hvor der er blevet ansat nye Præster, været det glædelige Forhold, at Kirkerne, hver Gang der har været holdt Gudstjeneste, have været proppfulde. Det er imidlertid naturligt, at Menigheden, hvor Præsten ikke saa ganske tilfredsstiller den, kan ønske, at der til visse Tider indfinder sig en anden Præst af Folkekirken for at holde Gudstjeneste i dens egen Kirke, saaledes at den ikke altid, naar den vil høre en Prædiken, som tilfredsstiller den, skal have den Uleilighed at reise til en anden Kirke. Ganske vist have vi allerede tidligere haft dette Spørgsmaal for, hvilket da har givet Anledning til den Lov, vi allerede have om Frimenigheder, men den Tilladelse, der gives Frimenighederne til selv at lønne og medvirke ved Raldelsen af den Præst, de ønske, er jo som bekendt meget dyr, og derfor tilfredsstiller den ikke Alle. Derimod har man Loven af 4de April 1855 om Sognebaandsløsning og dertil en kongelig Anordning af 2den Oktober 1862,

som under visse Betingelser tillader Sognebaandsløserne at benytte en anden Præst i deres egen Sognekirke. Paa Grund af disse forskellige Forhold have Forslagsstillerne affattet Loven saaledes, at den for det Første indeholder Bestemmelser om, at den ved en Kirke ansatte Præst ogsaa kan holde Gudstjeneste om Sognedagene, for det Andet, at den ved en Kirke ansatte Præst kan tillade en anden Præst at holde Gudstjeneste om Sognedagene, og for det Tredie, at Flertallet af Menigheden skal have Ret til at tilkalde en anden Præst til at holde Gudstjeneste i deres egen Sognekirke, naar de ønske det, imod at gjøre fornøden Anmeldelse derom til deres egen Sognepræst. For det Fjerde har Loven optaget de Bestemmelser, som findes i den nævnte Anordning af 2den Oktober 1862 med Undtagelse af dens § 2, idet Forslagsstillerne have medtaget Bestemmelsen om Altergang, som i Anordningen var mere indskrænket end de øvrige kirkelige Handlinger. Dette er hovedsagelig de Grundtræk, der findes i Lovforslaget, og i Haab om, at det vil finde det ærede Things og den høitagtede Kirke-ministers Tilslutning, skal jeg tillade mig at anbefale det til videre Fremme.

Formanden: Exemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Derefter ville de samme 11 Medlemmer indbringe „Forslag til Lov om de kommunale Valg.“ Som Ordfører for Forslagsstillerne har det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds Ordet.

Rettelser.

§ Justitsministerens Foredrag Sp. 53, Lin. 15—13 f. n.: „dog med nogle enkelte Afvigelser“, læs: „kun med nogle ganske enkelte Afvigelser“.

Sp. 54, Lin. 11 f. b.: „Der var da Spørgsmaal om de særlige Bestemmelser“, læs: „Der var da Spørgsmaal om at samle de forskellige gjældende Bestemmelser“.

— 54, Lin. 13 f. n.: „nye“ udgaar.

— 52, Lin. 24 f. o.: „jeg“ udgaar.

— Lin. 25 f. o.: „forelægges“, læs: „forelægges“.